

A young boy in a Superman cape is running away from the camera on a wide, paved path. The path leads towards a bright, golden sunset or sunrise, with a large number of birds flying in the sky. The scene is bathed in warm, golden light. At the top and bottom of the image, there are dark red horizontal bars containing white text.

VODNIK ZA STARŠE

**PO GALAKSIJI
"ŠOLA in MOJOTROK"**

Starši nimamo nekih šolanj, certifikatov za to, kako ravnati s svojimi otroci. Ko pridemo oboji v stik s snovjo imenovano Šola, pa naenkrat (v večini primerov) zasveti rdeča luč, zasliši se opozorilo Nevarnost eksplozije in podobno.

Že dve desetletji se srečujem s starši na govorilnih urah, roditeljskih sestankih, na šolskih prireditvah. Opažam, da je veliko staršev nemočnih v želji pomagati otroku, saj ne vedo, kako. Ni pa tudi malo primerov, ko otroka preveč ujčkajo in namesto njega naredijo vse, pa se potem čudijo, ko se ne more vklopiti, postane egoističen in nesamostojen. Ti starši navadno sploh ne vidijo, da je kaj narobe, saj so tako zaverovani v svoje otroke, sebe postavijo na stranski tir, otrok pa je center sveta. Ne govorim o teh starših. Predvsem bi rada pomagala takim, ki se nemočni sesedejo na stol pred mano in v obupu jokajo. Ja, prav ste slišali, jokajo. »Kaj naj naredim? Kako naj pomagam? Ne zmorem več.«

Rešitve so!

Ni sicer neke čarobne palčke, vsaj za to ne. Gre za timsko delo. No, pa se spomnimo zlate zgodbe naših košarkarjev. Ja, morda včasih potrebujemo nek zelo nazoren primer, da razumemo.

Ko se namreč s starši in otrokom povežemo, ko pokažemo, da hočemo otroku pomagati in to občuti tudi on, gre vse hitreje in ni težko najti rešitve. Če delujemo skupaj, za skupen cilj, nam bo uspelo. Je pa res, da se nobena težava ne reši enako hitro. A najbolj pomembno je, da vztrajamo, da starši dajo zgled, kako tudi oni rešujejo težave, da se pogovorijo. Otroci ne verjamejo vedno.

Rečejo, da bodo že sami. Ampak saj veste: **Rezultati so vedno isti, če ne spremenimo odnosa in načina dela.**

Prva stvar je, da začnete pri sebi, se ojačate, da boste imeli več miru v sebi, da boste lahko premislili, kako otroku odgovoriti na neko v tistem trenutku zanj najbolj pomembno vprašanje v življenju, da boste našli potrebno energijo za poslušanje in vzpodbujanje k že desetemu ponavljanju pesmice, da boste našli ljubeče, a trdne besede, ko bo to potrebno ...

Moje ime je Mojca Klemen in po več kot dvajsetih letih predanega dela za učiteljskim katedrom želim svoje znanje prenesti tudi izven šole. Družinam z učnimi težavami otrok želim pokazati pot, ki jih bo pripeljala do ljubečega odnosa do učenja in učinkovitejšega pridobivanja znanja.

»Ko je otrok v stiski zaradi šole, smo starši pripravljeni narediti marsikaj«, mi poveste. Pa ste res pripravljeni na to, res to tudi počnete?

Poglejmo, kako lahko otrokom povrnemo ali vzbudimo veselje do šole in zaupanje vase ,,

1. pravilo

Starši smo zgled, avtoriteta, čeprav včasih ne čutimo tako, saj ob nenehnem iskanju meja s strani naših otrok včasih to kar zbledi. Velikokrat sami naredimo napako, ko pri našem govoru ne pazimo na kakšen način opisujemo šolo in učitelje.

Otroci poslušajo ves čas.

Tudi v primeru, da se igrajo z novim setom legic ali sestavljajo letalo iz rolic wc papirja; ne mislite, da njihove antene na zaznajo čisto vsake besede, tona ...

Zato ni prav, da se pritožujemo nad sistemom, da kritiziramo učitelje, zavijamo z očmi, komaj čakamo na počitnice, in o vsem tem razlagamo vpričo njih. S tem odvzamemo vrednost učiteljevemu delu in lahko bo delal salte, plesal step, delal poskuse, pisal formule na tablo in recitiral Prešerna, medtem ko bo razlagal zgodovino in še in še, vse hkrati, pa vseeno ne bo dosegel dosti.

Vi ste povedali otroku, kako je. Zato raje premislite, preden rečete karkoli, kar bi vzbudilo dvom v vašem otroku. Pa naj bo to dvom v učitelja, sošolce ali njega samega in njegove sposobnosti. Ko se odločite za to, da tega ne boste več delali, je to velik korak z vaše strani. To je velika pomoč in podpora otroku, da bo šel v šolo z večjim zaupanjem.

Naj si sam ustvari mnenje o tem, kakšen svet ga obkroža, ne vsiljujte mu pogleda skozi svoje oči.

2. pravilo

Otroku ne smemo popuščati, če toži da mu v šoli ni dobro ali celo govori o fizičnih bolečinah. Zelo dobro znajo manipulirati, včasih si mislim, da bi lahko dobili oskarja za super odigrano slabost in kaj podobnega. Prav zato ni lahko presoditi, kdaj jih res kaj boli, kdaj pa samo preslikajo svoje stiske in se zatečejo v fizično bolečino, nelagodje. Dobro je, da jim takrat povemo, kakšen učinek ima tako popuščanje dolgoročno, po drugi strani pa kako se lahko bolečine nauči izkoristiti v svoj prid (poslušanje telesa, sprejemanje bolečine in ne bežanje pred njo). Dostikrat pomaga, če se pogovarjamo, medtem, ko opravljamo hišna opravila ali pa ko gremo na sprehod. Takrat se otrok lažje odpre in nam prisluhne, pa tudi marsikaj bomo izvedeli od njega.

Naučimo ga, kako rešiti stisko, kako se soočiti s situacijo kljub temu, da mu je težko.

Naj začne z majhnimi koraki. Zastavi naj si nek kratkoročen cilj, ki ga je dokaj lahko doseči. Ko bo rezultat tu, naj si zastavi naslednjega. Pomagate mu lahko pri načrtovanju dela in ga pohvalite vsakič, ko doseže zastavljen cilj. Sčasoma bo razumel, da lahko uspe, če dela sproti in vztraja.

Tak način je dosti boljši, saj se drugače nabere preveč domačih nalog, snovi, testov in takrat se zruši pod težo vsega. Ne razume namreč, da je sam kriv za svojo stisko. Nekateri starši preveč popuščajo otroku, a mu s tem ne koristijo. Včasih začnejo otroci to izkoriščati. Saj veste, da je otrok sposoben dobiti visoko vročino, bruhati in še kaj, ko pride do tega, da bi moral zjutraj v šolo, kajne?

Ko se znajdejo pred nerešljivo goro težav, je seveda še dosti bolj težko razložiti otroku, da se vse da, če se hoče. Da z delom uspeš. Zato ne čakajmo. Pa ne na maj.

Ne čakajmo, da mine prvi pogovor, prvi problem, brez soočenja in vprašanj: »Kaj boš naredil? Kako boš naredil? Kdaj boš naredil?« Taka vprašanja otroku omogočijo, da dobi moč o odločanju. Navadimo ga, da ima to moč. In da naj s tem naredi največ, kar lahko. »Potrebuješ pomoč?« To vprašanje naj pride na koncu. Resnično, najprej dajmo moč za reševanje težav v otrokove roke. Nikakor pa ne vprašajte: »Kako bova zdaj to naredila?« S tem mu vzamete del odgovornosti in tudi del veselja, ko bo prišel do rezultatov..

3. pravilo

Dostikrat opažam, da starši ponosno rečejo: »Ja, saj jaz tudi nisem bil ravno odličen pri angleščini.« Ali pa: »Jaz nimam za to nobenega talenta, zato ga tudi moj otrok nima.« Najdejo se tudi take izjave: »Veste, midva ne marava matematike, najini otroci pa tudi ne. To je gotovo dedno pri nas.« To nikakor ni smešno. In to staršem tudi povem.

Nikoli ne posplošujmo, na postavljammo jim nekih omejitev, kakršne smo imeli zase.

Otrok bo to čutil in deloval v skladu s tem. »Mama je rekla, da bo zadovoljna s trojko.« Kaj mislite, ali se bo trudil za več, ko je pa vam dovolj tri? Morda starš v tem primeru niti ne ve, da s tem pravzaprav določi mejo svojemu otroku in da on to dojame kot da ni zmožen doseči boljše ocene. Pa v prvi vrsti ne gre za ocene, gre za to, da nevede določimo otroku raven sposobnosti, ki naj bi jo po našem mnenju dosegal.

Seveda pa gre dandanes tudi v nasprotno smer, ko starši hočejo izživeti svoje ambicije, sanje preko otrok. »Jaz nisem imel možnosti treniranja nogometa, boš pa ti zdaj z veseljem to počel.« Resno?

Morda je krivo to, da se ne znamo več poslušati, prisluhni drug drugemu. Otrok ima ogromno za povedati, le možnost mu moramo dati. Zato pa vam polagam na srce, ne uničujte svojemu otroku samozavesti in veselja s posploševanjem njegovih šibkih točk, z določanjem meja, interesov ... Pokažite, da zaupate vanj, in presenetil vas bo.

Pomagajte mu najti stvari, ki ga zanimajo, vzpodbujajte ga, da postane v tem dober in dobil bo dovolj samozavesti, da bo opravi tudi s tistim, kar mu ne gre najboljše.

Če začnemo pri sebi, mu bomo najlažje pokazali, kaj hočemo povedati. Da je pomembno imeti nekaj, kar počneš z veseljem, si s srcem pri stvari, da pa je pomembno vztrajati tudi takrat, ko nam kaj ne gre preveč dobro ali ko je potrebno kakšno stvar pač opraviti, pa čeprav nam ne diši preveč.

Ta priporočila veljajo le, če jih izvajamo dosledno. Nikakor ni dovolj, da nekajkrat na primer pazimo na to, kaj govorimo, potem pa spet vse to podremo, ko z znanci debatiramo o nesramni učiteljici, ki daje čisto preveč naloge in zahteva, da gre otrok sam do učilnice, ne pa da ga pospremijo starši. En primer. Jih je pa še ogromno, verjemite.

Vse to zahteva veliko dela, rezultati pa so pozitivni, tako za starše kot tudi za otroke. To pa največkrat pomeni, da moramo sčistiti stare vzorce razmišljanja in se razbremeniti čustvenih vozlov. Za to je potrebno malce bolj dosledno delo na sebi in to celotne družine, včasih je pri tem dobrodošla tudi pomoč kake tretje osebe, morda tudi svetovalca.

Hvala vam, da ste si vzeli čas, da ste prebrali
moje namige. Upam, da boste katerega preizkusili
in mi (tega se najbolj veselim) napisali, kakšni so bili rezultati.
S tem lahko pomagata tudi drugim staršem.

Če pa se zgodi, da naletite na težave, ki jim niste kos, lahko
izkoristite brezplačen polurni pogovor z menoj in skupaj
bomo pogledali, kakšen izziv ima vaš otrok.

Poiskali bomo dejavnike, ki vplivajo na težave otroka in kako mu
lahko družina pomaga. V življenju moramo vedno vse speljati
sami, vendar je veliko lažje, če ti
družina in prijatelji stojijo ob strani. Če se odločite, da bi
pomagali svojemu otroku, s tem pa tudi sebi z mojo pomočjo,
bom vašega odziva izredno vesela.

www.mojariel.com

info@mojariel.com